

PENCERE

Kültür – Sanat – Edebiyat

Tuana İlayda AYDOĞAN BİR TEBESSÜM

Gün içerisinde gülümsemek, tebessüm etmek bizim günümüzü güzelleştirir, bize yaşama zevkini verir. İnsanları daha iyi anlamamızı ve bizlerin daha iyi anlaşılmasını sağlar. Siz de böyle düşünüyor musunuz?

Tebessüm etmek veya başka duyguları yüzümüze yansıtmak geçirdiğimiz günün en kısa özetidir. Bana göre bu aynı zamanda insanlarla olan iletişimimizi de güçlendirir. Bir kişiyi dinlerken tebessüm etmemiz ondan sıkılmadığımızın aksine onu dinlemekten zevk aldığımızın bir göstergesidir. Ancak karşımızdakini dinlerken somurtursak iletişimde hem dinlemek hem de anlatmak sıkıcı hale gelir. Ettiğimiz sohbetin de bir tadı kalmaz. Bu durum öğretmen ve öğrenci ilişkisinde de böyledir. Eğer öğretmen dersini tebessüm ederek anlatırsa ders daha eğlenceli geçer ve göz açıp kapayıncaya kadar biter. Ancak öğretmen çok ciddi olursa ders sıkıcı olur ve bitmek bilmez. Sadece öğretmenle alakalı değil aslında. Öğrenci dersi dinlerken tebessüm ederse öğretmen dersi daha keyifli anlatır.

Hani diyoruz ya tebessüm etmek iletişimimizi güçlendirir diye aslında konuşmadan tebessüm ederek de anlaşabiliriz. Konuşamayan insanlara baktığımızda onlar beden dilleriyle ve duygularıyla anlaşılıyorlar. Bir olayı anlatırken hem ellerini hem mimiklerini kullanıyorlar. Sevdikleri bir şeyi tebessüm ederek anlatırken sevmedikleri bir şeyden somurtarak bahsediler.

Siz siz olun her ne olursa olsun tebessüm edin kötü bir durum olsa da bu durumun sonunda tebessüm etmek için çabalayın. Çünkü ben somurtarak yüzümün kırışmasından daha gülümsemekten kırışmamı tercih ederim.

Meryem Kevser KARADAŞ

Zeynep BAYRAKTAR TOPRAK ANA

Asırlardır atalarınıza ve sizlere meyve, sebze, su gibi doğal kaynaklar veren toprak anayım ben. Ağaçlarımla nefes oldum. Toprağımda yetişen bitkilerle yemek oldum. Derelerimle, akarsularımla içecek oldum.

Ben insanlığa fayda sağladıkça bana zarar verdiler. Ağaçlarımla kestiler, sularımı kirlettiler, meyve ve sebzeleme kimyasal kattılar. Bu davranışlarla beni git gide yok ediyorlar. Kendi çıkarlarından dolayı gelecek nesiller hiç doğal bir şey göremeyecek. Siz çocuklar için çok üzülüyorum. Bu durumda en çok sizden yardım bekliyorum. Bu mektuba sevgili çocuklar diye başlamam da bundan dolayıdır.

Zaman zaman doğal afetler oluyor. Bunun nedeni bana yapılan olumsuz davranışlardan çok yorulmuş olmamdır. Yorulunca hastalanıyorum. Öksürüyorum; depresyon oluyor, ağlıyorum; sel oluyor, sendeliyorum; çığ oluyor. Benim hastalığımın herkes zarar görüyor.

Plastik ve kimyasal gaz çok fazla kullanılıyor. Bunları kullandıkça dünyanın dengesi bozuluyor. Ben de dünyaya bağlı olduğum için benim de dengem bozuluyor. Bu durum küresel ısınmaya yol açıyor.

Kısacası tüm insanlık doğa ile savaş içindedir eğer kazanırsanız, kaybedersiniz.

Melike ERDEM SAKLANAN GERÇEKLER

Aynanın karşısında kendime, yüzüme ve yüzümdeki izlere bakıp "Yaşlanıyorum galiba." dedim. Yıllar önceki simsiyah ve uzun saçlarım beni terk etmiş, yerini beyaz ve seyrek saçlara bırakmıştı. Sonsuz bir çukuru andıran gamzelerim de artık belli bile olmuyordu. Kirpiklerim ve kaşlarımsa görünmüyordu bile. Gözlerim de yorgun bakıyordu bana. Yüzüm ne kadar da çok değişmiş ve yabancılaşmıştı. O yalancı güzelliğimin arkasındaki gerçeğe bakıp bu kadar üzülmem doğru muydu? Ne de olsa tehlikeli ve yorucu bir kanserle savaşıp bu savaşta galip gelmişim. Bu savaşta yorulmuş, yaşlanmış ve bazı şeyleri feda etmişim. Ama hayatımı, çocuklarımı, tüm sevdiğilerimi kaybetmek üzereyken onlara tekrar kavuşmuşum. Hayatımın bu kadar basit son bulamayacağını düşünüp girmişim bu çetin savaşa. Yüzümün bu kadar değişmesi bile artık ilgilendirmiyordu beni. Fakat bu savaşın sonra ilk defa aynaya baktığımda gerçeği, gerçeğimi ve bu

kanserin bende bıraktığı izleri görmüştüm. İşte en kötü gerçek ise aynadaki yansımamdı.

Hastalığım boyunca hep ağladım, mutlu olmayı ve gülmeyi unuttuğum. Ama artık hayatıma, içimdeki düşmanlarıma ve gözyaşlarıma göğüs gererek hep mutlu olacak ve asla bir damla gözyaşı bile dökmeyecektim. Kendime verdiğim bu sözü tutup kanserle savaşan her kadının umudu olacaktım. Aynada gülen bu kadına verdiğim sözü tutacaktım.

Azra YÜCEL SORULAR

Denizlere sorsak seni kim kirletti, diye
Ne cevap verecek bize?
Toprağa sorsak seni kim kuruttu, diye
Sen! Demeyecek mi bize.

Ya hayvanlara sorsak,
Neslimi tükettin demez mi bize?
Pişman olduk deyip özür dilesek,
Çok geç, elveda demezler mi?

İnsanlara sorsak,
Biz bir şey yapmadık derler.
Çünkü farkında değiller.
Bu dünya hepimize emanet desek,
Dinlerler mi?

Can İLİK KIRGIN BİR GÜN

(14 Ekim Salı Saat:21.03 Bugünle beraber tam olarak 1 yıl 9 gün 6 saat 28 dakika oldu.) Belki de artık bir şeyleri bırakmanın vakti geldi. Belki de artık yazmanın vakti geldi. Belki de başımı yastığa rahat koymanın vakti geldi. Belki de tek derdimizin kitaptaki kahramanların acıklı yaşamı olmasının vakti geldi. Belki de artık bakmanın değil görmenin vakti geldi. Belki de içimizden geçenleri söylemenin vakti geldi. Belki de sıcak bir gülüşün vakti geldi. Belki de sadece yazmanın değil okumanın da vakti geldi. Belki de tekrar yazmaktan, okuyamamaktan korkuyorum. Belki de tekrar yazamayacağımdır. Belki de kalemim tekrar hareket etmeyecektir. Belki de toprak tekrar yeşermeyecektir. Belki de tekrar hasat olmayacaktır. Belki de koyulan kalem tekrar alınmayacaktır. Belki de bu yazı devam etmeyecektir.

Zeynep AKKAYA KARNE KAPIYI ÇALINCA

Okula gitmek çok eğlenceli,
Okuldan şikayet etmemeli.
Okuldan sonra tekrar,
Tekrardan sonra test çözmeli.

Okula gidince öğrenci,
Sorumluluğunu bilmeli.
Arkadaşlarıyla iyi geçinip
Dersleri ihmal etmemeli.

Hafta sonu gibi
Sanmamalı ara tatili.
Test çözüp kitap okumak,
Ne kadar faydalı yeterli uyumak.

Sabah olunca haydi okula,
Resim çantayı unutma.
Kitap, defter, kalem,
Hepsi başarı için sonuçta.

Eğer dersler zor ise
Hemen pes etme bence.
İş isten geçmez yoksa,
Karne kapıyı çalınca.

Asya Nisa YILDIZ BİR KIŞ GÜNÜYDÜ

Bir kış günüydü. Hava çok soğuktu. Beş yaşındaki Melek sıradan bir güne gözlerini açtığını zannediyordu. Ama bugünü diğer günlerden ayıran bir şey vardı. Bugün Melek içinde garip bir şeyler hissetmişti. Yine de bunu umursamadı. Her zamanki gibi babası işe, ablası okula gitmişti. Melek ise annesiyle güzel bir kahvaltı yapacaktı. Annesinin haşladığı nefis yumurtayı yiyecek ve sütünü içecekti. Yani en azından öyle umuyordu.

Melek uyandığında genellikle annesini mutfakta kahvaltı hazırlarken görürdü. Bugün farklı bir şey oldu. Annesini mutfakta göremedi. Oturma odasına gitti belki orada oturuyordur diye. Ama orada da yoktu. Sonra yatak odasına gitti ve annesini peruk takarken gördü. Çünkü annesinin hiç saçı kalmamıştı. Melek şaşırılmıştı. O peruğu annesinin gerçek saçı zannediyordu. Annesine bu durumla ilgili sorular sormaya başladı. Annesi ise artık bu sırrını saklamaması gerektiğini düşündü. Evet, annesi kanserdi. Melek kanserin ne demek olduğunu en yakın arkadaşından biliyordu. Çünkü en yakın arkadaşı kanserdi ve çok kısa zaman önce hayata gözlerini yummuştu.

Melek annesinin kanser olmasına çok üzülmüştü. Ama elinden gelen bir şey yoktu. Bu olaydan üç ay sonra Melek, annesini yatak odasında yerde yatarken gördü. O an anladı ki annesi bir daha dönmek üzere gitmişti. Annesinin yanına bir öpücük kondurdu ve saatlerce onunla birlikte yerde yatıp kaldı.

İlayda Zeynep YILDIZ MANZARADAN BİR KARE

İlk dikkat çeken şey; çeşit çeşit kuşların durup su içtiği bir gölün yanındaki yemyeşil yapraklı, renk renk çiçekli ağaçtı.. Yeşil yaprakları dışında hafif bir rüzgarın etkisiyle yerlere yavaşça süzülen arada kalmış birkaç kıvrık yaprak. Gövdesindeki oyuğa doğru çıkan ürkek bir sincap, yukarıdaki sıkı dalların arasına yapılmış bir kuş yuvası. Bunun yanında daha yeni olgunlaşmaya başlayan elmaları, elmaların yanında birkaç tane çiçek. Bahçenin etrafında ise çiçek desenli rengarenk çitler mevcut. Bazen etraftan koşarak geçen atlar ve yakındaki tepelerden zil sesi eşliğinde inen bir keçi sürüsü, zil seslerini duyunca mutlu olan birçok çocuk...

Yanı başımda burada olan biteni izlediğim bir salıncak var. Yaklaşık yüz yaşında olan geniş gövdeli çınar ağacının sağlam dallarından birine asılmış salıncak bu. Sallanan ayağımın kenarına dokunan boncuk gibi parlayan gözleri ve bembeyaz tüyleri olan minik bir tavşan... Gözlerimi kapatıp hayallere daldığım işte bu yer, sonsuza uzar uzar ve kaybolup gider.

Dilara ADİL ÇERÇEVEDEKİ RESİM

Hava soğuktu ve kış bastırıyordu. Küçük bir terzi dükkanı vardı babamın. Kazandığı üç beş kuruşla ancak karın tokluğuna çalışıyordu. Kışları durumumuz daha da kötü olurdu. Bu yüzden babam kışın kullanmak için parasının bir miktarını oldukça eskimiş bir cüzdana koyar veya beze sarardı.

Parasızlığı dert etmeyen sadece çocuklardır. Kışları karda futbol oynamak mahalledeki çocuklar için adeta alışkanlık olmuştu. Topu büzüşmesin diye her gün sırayla eve götürürdük. Ama o gün Ahmet topu eve götürmeyi unuttuğu için top büzüşmüştü. Artık Ahmet topu götürmeyi unuttuğu için bizimle top oynayamayacaktı. Paramızın olmadığını farkındaydım. Bir cesaretle babamın yanına gidip top alacak kadar para istedim. Babam beni kırmazdı. Asla fakir olduğumuzu düşünmemi istemiyordu. Parayı verdi ve ben de top aldım. Ancak aklıma sonradan geldi. Fakir olduğumuzu babam yine belli etmemeye çalışmıştı. Bencil olduğumu hissettim ve kendime söz verdim. Okuyacaktım.

Öğretmen oldum, annemi ve babamı iyice eskimiş olan evlerinden alıp bir apartmana yerleştirdim. Çok mutlu oldular. Ama eşyaları taşıdıktan sonra babam kapının üstüne asılan çerçevedeki küçük top resminin ne anlama geldiğini anlamamıştı.

Melike ER
ÖZLÜYORUM

76 yaşında ve galiba ölmek üzere olan bir kadını. Hayat arkadaşım beni terk edip bu dünyadan göç edeli 6 yıl olmasına rağmen gidişine, artık yanımda olmayışına, yokluğuna alışamıyorum ve alışmak da istemiyorum.

Bir zamanlar eşime ve çocuklarıma yemek hazırladığım sofrada, kahvem içmeye çıktığım verandada ve bu küçük dağ evinde tek başıyım. Unutulmuş ve terk edilmişim. Eski günlerimizi özleyorum, o güzel günlere, eşime ve çocuklarıma tekrar kavuşmayı diliyorum. Terk edilmek duygusunun en zirvesinde, yalnızlığın ise sessizliğinde yaşamaya çalışıyordum. Herkes beni yokmuşum gibi davranıyordu ya da beni gerçekten unutmuşlardı. Eşim benden ayrılırken ona, "Beni unutma." diye fısıldamıştı. Ama şuan hem yalnız, hem terk edilmiş hem de unutulmuş gibi hissediyordum. Bu yaşlı ve yorgun kalbim bu üç duyguya da nasıl göğüs gerebilmişti. Artık kalbim de yorulmuş ve eşime kavuşmanın heyecanı ile atıyordu. Unutamadığım kişiye kavuşuyor, unutan kişilerden ayrılıyordum. Gözlerimin, kalbimin ve duygularımın yorulduğunu hissediyordum. Onların da dinlenme vakti gelmişti. Gözlerimi kapatıp soğuk yatağıma uzandım. İşte oradaydı, eşim beni orada bekliyordu. Ağır adımlarla ona doğru yürüyordum. Fakat eşim beni gördüğüne sevinmemişe benziyordu. Ona doğru yürüdükçe daha da uzaklaşıyordu benden. "Buna bir son verelim." dedim bağırarak. "Yalnızlığımıza ve sana olan özlemime bir son verelim, lütfen." dedim.

Gözyaşlarım süzölmeye başladı yüzüme doğru. Birden çalan telefonumun sesiyle uyandım. Yeniden hayata merhaba demek beni gerçekten üzmüş ve hayal kırıklığına uğratmıştı. Eşimden bir kez daha ayrılmak bana gerçek duygularımı ve kalbimi tekrar hatırlatmıştı.

Büşra KIRIKKALE

Enes Can ILIK
ANKARA AYAZINDA

Kışın Ankara ayazında bile üşütmeyen bir sevgin varken,
Sen ne ettin de soğuttun o sevgimin içindeki parlak yıldızı?
Zaten sevgin değildi ki beni ısıtan,
Gece gündüz aklımda olmandı beni soğuktan koruyan.

Sen değil miydin
Beni soğuktan koruyan?
Sen değil miydin
Sürekli aklımda olan?

Sen değil miydin
Gecelerimi himaye altına alan?
Sen değil miydin
Beni benden alan?

Sen değil miydin
O turuncu gökyüzünde gözükən?
Sen değil miydin
Ulu dağların ardındaki hayallerden olan?

Sen değil miydin
Karanlıktaki ayı andıran?
Sen değil miydin
Memleketi ışığa boğan?

Sen değil miydin
Beni şair yapan?
Söylesene sen değil miydin
Mutluluğa kelepçe vuran.?

Asrın Ceren ARKAN
MUTLU SON

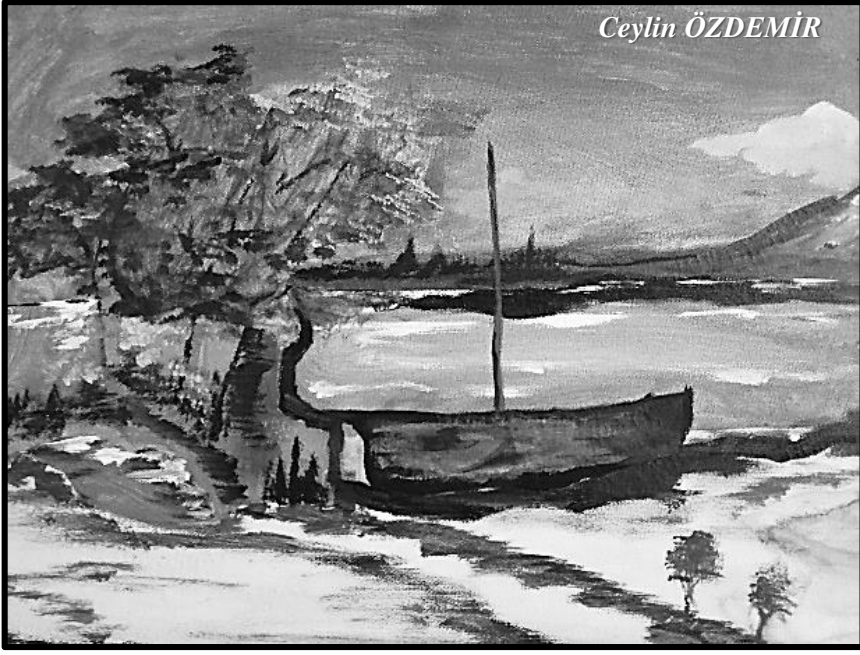
İnsan hatalarını zor kabullenen bir varlıktır. Hatalarının sonucunda bazen korkar ve yalan söyler; yalan iftirayı, iftira pişmanlığı doğurur. Pişmanlık ise insanı günden güne sömüren, bitiren bir kurt gibidir. İnsan dışarıdan duyduklarına sağır kalabilir fakat içinde duyduğu vicdan azabına kayıtsız kalmaz. İçinde duyduğu azap, etrafını kararır. Aydınlik gökyüzü bile onu rahatlatmaz olur. Bu azap ancak hata ile yüzleşince insanın peşini bırakır.

Aydınlik, belki de kuşların sakince gökyüzünde uçuğu, ağaçların yapraklarını uğurladığı, gökyüzünün sokakları serinlettiği, çocukların erkenden kalkıp okula gittiği güzel bir günde, her çocuk gibi Öykü de insanların bencilliğinden habersiz okuluna doğru yol alıyordu. Okuluna varıp sınıfına girdiğinde bir iki tane sınıf arkadaşı gelip ona, sıra arkadaşı olan Rana'nın akşam sınıf öğretmenini arayarak kendisini şikayet ettiğini, şikayet nedeninin ise Öykü'nün ondan kopya çekmesi olduğunu kısaca anlattılar. Öykü duyduklarına inanmadı. Zihninin içindeki düşünceleri itip arkadaşlarını dinlemeye devam etti. Arkadaşları onun artık öğretmen masasının önündeki sırada oturacağını söylediler. Çünkü öğretmen Rana'ya inanarak ona bu cezayı vermişti. Öykü ağlamak istiyordu. Bu iğrenç iftira midelerini bulandırmıştı. Şimdiye kadar kimseden kopya çekmemişti ve çekmemeye de kararlıydı. Çaresizce ve içi kan ağlayarak öğretmen masasının önündeki sıraya geçti. Bu sıranın onun hüzünlü öyküsüne eşlik edeceğini bilmiyordu. Kısa bir süre sonra Öykü'nün yanına Rana geldi. Hızlı hızlı yeni sıra arkadaşının yanına oturarak sessizce öğretmenini bekledi.

Öykü, Rana'nın gözlerine baktı. Rana sanki hiç iftira atmamış gibi bakıyordu ona. Bir süre sonra öğretmen geldi ve derse başladı. Öykü kendini göz hapsinde gibi hissediyordu. Öğretmeni artık ona ön yargıyla bakıyordu. Bunu iliklerine kadar hissetti. Ama öğretmenini suçlamak istemiyordu. Çünkü Rana'nın bencil gözyaşları görevini yerine getirerek öğretmeni etkilemeyi başarmıştı. Öykü bu suçlamayı hak etmemişti, karakterleri uymasa da onunla iyi geçinmeye çalışıyordu ama o burnunun dikine giderek onun hareketlerini eleştiriyor ve onu sinirlendiriyordu.

Günler günleri kovalıyor güneş yerini bulutlara, yağmur yerini beyaz kristallere bırakıyordu. Değişen bir şey yoktu. Aynı mutsuzluk ve umutsuzluk vardı içinde. Bu mevzuyu ailesine anlatmamıştı. Çünkü ailesine anlatsaydı onlar da üzülüp Öykü'nün sınıfını değiştirmek isterlerdi. Ama o sınıfındaki arkadaşlarını seviyordu ve haklı olduğunu ispat edince kalbi rahat edecekti. Haklı olduğu ispatlanınca yüreğindeki kara kış sona erecekti. Rana gerçekleri anlatıp ondan özür dileyince öğretmeni Öykü'ye özür dileyen gözlerle bakacaktı. Aslında herkesin haklı olduğunu anlaması gerekiyordu. Çünkü o sınavlardan düşük notlar alan Rana'dan iki kat daha yüksek notlar alıyordu. Onun bilgisi zaten ona yetiyordu.

Aradan bir yıl geçti. Öykü başka bir sınıfa geçti ve yeni arkadaşlar edindi. Başarılı olarak rakiplerini kışkırdı. Bir gün okul kapısından içeri girerken eski öğretmenini gördü. Öğretmeni gözlerinde hüzünlü bir ifadeyle bakıyordu. Öykü o günden sonra onun masumiyetine inanmayan öğretmenin gözlerinin içine hiç bakmadı. Öykü'nün öyküsü acıklı bir sonla da bitmedi. Şuan mutlu ve başarılı. Başkalarının öykülerini okuyup kendini geliştiriyor. Onun gözlerinde umudun ışığı hiç sönmüyor. Çünkü o yaşamının kıymetini biliyor.

Yahya Arif YAĞICI **BENİM DÜNYAM**

Benim dünyamda olmalı bol acılı adana beleş.
Bir buçuk iskendere para alınır mı kardeş?
Hiç kimse yaşlanmaz benim dünyamda,
Yaşın sabitlenmiş otuz iki buçuğa.

Deresinden akar oluk oluk ayran,
Köpüğüne millet olmuş hayran,
Ağacında kangal sucuk yetişir,
İşte o altın başak burada yeşerir.

İnsan ölmemeli yaşamalı her an,
Yemeli lahmacunu durmadan
Yaprak döner ince ince kıyılır,
Benim dünyamda işler böyle yapılır.

Sude TÜZÜN **BENİM KÖYÜM**

Yolları kumlu,
Dereleri taşlı,
Evleri kerpiç,
Benim köyümün.

İnsanı var kibar,
Ormanı var yeşil,
Çiçekleri var rengarenk,
Benim köyümün.

Bahçesi var havuzlu,
Evleri var sobalı,
Tarlası ekin dolu,
Benim köyümün.

Çocukları mutlu,
Dedeleri huzurlu,
Nineleri sevgi dolu,
Benim köyümün.

Yağmur AKTEPE **BİR KAP YEMEK VE SU**

Merhaba ! Ben sizin o önemsemediğiniz sokak kedisiyim. Neden böyle başladım biliyor musunuz? Çünkü aç ve susuzum. Bu sokakta yiyecek hiçbir şey bulamıyorum. Herkes gözümün önünde su içiyor, yemek yiyor ama bir kişi bile beni görmüyor. Görenler de beni kovalıyor bazen tekme bile atıyorlar. Lokantaların yanında duruyorum belki birkaç şey verirler de karnımı doyururum diye ama yok kimsenin umurunda değil. Sonuçta ben neyim ki sadece bir sokak kedisiyim. Lokantada çalışan birisi var adını unuttum. Beni hiç sevmiyor, ben de onu sevmiyorum. O kadar artık yemek atıyorlar çöpe fakat bana ve yanımdaki diğer kedilere vermiyorlar. Bilmiyorlar ki verseler yemek israf olmaz çünkü biz yeriz. Bazen arıtmalardaki su dışarı damlıyor ve küçük gölcükler oluyor, biz de gidiyoruz ve orada kurumuş boğazımızı ıslatıyoruz. Ama yine de yetmiyor. İnsanlar çöpün kenarına kuru ekmek koyuyor. Biz de o ekmekleri yemeye çalışıyoruz ancak ekmekler kuru olduğu için boğazımızdan geçmiyor, yutamıyoruz.

Bazen küçük çocuklar bizimle oynamaya çalışıyorlar fakat bizimle zarar vererek oynadıkları için onlardan kaçıyoruz. Bazen de bize acıyıp ellerindeki yiyecekleri ucundan bölüp atıyorlar önümüze ya işte o zaman bayram ediyoruz. Anne babaları ise onlar böyle yapınca hemen kızıyor, çocuklarını çekiştirerek götürüyorlar yanımızdan. Halbuki bizim için her sokağa biraz su ve yemek koyabilirler. İstedığımız çok zor bir şey değil ki sadece bir kap su ve yemek.

Meliha Melike ERDEM **HER ŞEY SENİN İÇİN**

Nasırlı, çatlamış ve yaptığım her zor işin bedelini ödeyen ellerime bakıp kendi kendime sızlanıyordum. Gerçekten dünkü geceden daha çok yorulmuş ve ellerim de artık pes etmiş gibiydi. Neyse ki işim bitmiş ve 3 yaşındaki oğlum evde beni bekliyordu komşumla. Oğlum çok özlemiştim ve uyumamış olmasını diliyordum. Çünkü dört gözle beni-annesini-beklediğini görmek istiyor ve "Anneciğim!" diye sarılmasını heyecanla bekliyordum. Onu küçük kanepesinde uçları yıpranmış battaniyesine sarılmış uyurken görmek ise bana bir anne olduğumu hatırlatıyor ve sorumluluklarımın bir kez daha farkına varıyordum. O, benim hayattaki tek gerçeğimdi. Şu anda eski ve tek oyuncuğu olan ayıcığına sarılıp uyuyan masum, her şeyden habersiz üç yaşındaki oğlum benim hayattaki tek ailem ve bana destek veren tek kişiydi. O, benim hayatım. Bunu bilmesini çok isterdim ama o annesindeki değerini bilmiyor ve bu hayatta kendini tek başına kalmış gibi hissediyordu. Annesini yanında göremedikçe yalnızlık duygusu daha da artıyor galiba annesi tarafından terk edildiğini hissediyordu. Bunu biliyordum, oğlumun hissettiklerini, benden istediği annesini biliyordum ama ne yapacağımı, onu nasıl yalnız bırakmayacağımı bilmiyordum. Onun geleceği için benim çalışmam gerekiyordu. Ama o galiba benden sadece annesini istiyor ve her şeyden mahrum kalmayı da tercih ediyordu. Renksiz ve eski kanepeye, oğlumun yanına uzanıp o minik ellerini tutunca bütün yorgunluğum gitmişti. Yanağına uzanıp küçük bir buse kondurdum ve saçlarını okşamaya başladım. Yanımda duran bu çocuğa bakıp " Sen benim için çok değerlisin. Bu hayatta sana istediğin her şeyi veremem ama annenin kokusunu, sevgisini ve şefkatini her zaman hissedebilirsin oğlum." diyerek ben de gözlerimi kapattım.

İMTİYAZ SAHİBİ

Ömer MOLLAHÜSEYİNOĞLU
GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Merve Bahar ALTINIŞIK

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Makbule TEZCAN
GÖRSEL DANIŞMAN
İsmail Tansel YILMAZ

YAYIN KURULU

Yasin AYDIN
Elif AYDIN
Başak Neslihan KOCA
Hüseyin EMREÇİK
Yusuf KIYAK

OKUL ADRES TELEFON

YAVUZ SELİM ORTAOKULU
YAVUZ SELİM MAH.HÜKÜMET CAD.GONCA
SOK.NO:14/A Çubuk / ANKARA
TEL NO:837 14 30